

Sygn. akt IX GC 1166/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie IX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia (del.) Zbigniew Miczek

Protokolant: sekretarz sądowy Angelika Szwiec

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2020 roku, w Krakowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa: (...)w K.

przeciwko: Spółce (...) S.A.

w K., T. G. (1), P. K. i D. C. (1)

przy uczestnictwie interwenienta ubocznego M. B.

o stwierdzenie nieistnienia uchwał

I. powództwo oddała;

II. koszty postępowania pomiędzy stronami wzajemnie znosi;

III. przyznaje r. pr. J. K. (1) wynagrodzenie tytułem pełnienia funkcji kuratora w kwocie 2.590,38 złotych (słownie: dwa tysiące pięćset dziewięćdziesiąt złotych trzydzieści osiem groszy) brutto.

Sędzia (del.) Zbigniew Miczek

Sygn. akt IX GC 1166/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 30 czerwca 2020 roku

(...)(wcześniej (...)) w K. w pozwie skierowanym przeciwko Spółce (...) S.A. w K. domagał się - po ostatecznym sprecyzowaniu żądania (k. 33) -ustalenia nieistnienia uchwał z dnia 13.05.2013 roku:

- objętych aktem notarialnym Rep. (...)w przedmiocie powołania członków Rady Nadzorczej: K. G. (uchwała nr (...)), P. K. (uchwała nr (...)), J. K. (2) (uchwała nr (...)), M. W. (uchwała nr(...)), A. K. (uchwała nr (...)) ;

- objętych aktem notarialnym Rep. (...)w przedmiocie powołania Przewodniczącego Rady Nadzorczej P. K. (uchwała nr (...)), powołania T. G. (1) na członka zarządu (uchwała nr (...)) i powołanie A. M. na członka zarządu (uchwała nr (...)).

Prokurator na uzasadnienie swego żądania podał, że pozwana Spółka zarejestrowana była w Rejestrze Handlowym pod numerem II RHN (...), zaś obecnie figuruje w Rejestrze Przedsiębiorców pod numerem KRS (...). Podniosła

dalej, że kurator ustanowiony w trybie art. 42 k.c. dla pozwanej Spółki zwołał na dzień 13.05.2012 roku Nadzwyczajne Zgromadzenie Spółki. Na zgromadzeniu tym - jak ma wynikać z treści aktu notarialnego - stawiał się jeden akcjonariusz T. G. (1), natomiast z listy obecności ma wynikać, że obecni też byli akcjonariusze P. K. i D. C. (2), przy czym nie wiadomo czy byli oni osobiście, czy też ich prawa reprezentował pełnomocnik (T. G. (1)), choć brak jest pełnomocnictwa. Dalej wskazano, że z aktu notarialnego Rep. (...) nie wynika, jakimi numerami akcji dysponował T. G. (1) i do kogo one faktycznie należały, jak też, że miały one stanowić 80 % kapitału zakładowego. Następnie powód przedstawił wyniki analizy akt rejestrowych pozwanej Spółki, podnosząc, że z aktu notarialnego nie wynika, że w jaki sposób ustalono kworum na zgromadzeniu.

W ocenie powoda, mając na uwadze to, że w dniu 17.12.1931 roku został przyjęty obowiązujący tekst Statutu Spółki, z którego wynika, że kapitał zakładowy wynoszący ówczesnych 540.000,00 złotych został podzielony na 5 400 akcji na okaziciela o wartości nominalnej 100,00 złotych każda. W związku z tym, że nie doszło do równoczesnej wymiany dokumentów akcji, to 10 akcji o nominalnej wartości 10,00 złotych było traktowane jako jedna akcja o wartości 100,00 złotych, z prawem jednego głosu. Tym samym dla uznania ważności posiadania choćby jednego głosu niezbędne było przedstawienie 10 akcji zarejestrowanych zgodnie z dekretem z dnia 3.02.1917 roku o rejestracji i umarzaniu dokumentów na okaziciela wyemitowanych przed dniem 1.09.1939 roku. Zdaniem powoda wykonywanie uprawnień z akcji cząstkowych było dopuszczalne jedynie wtedy, gdy były one w posiadaniu jednej osoby.

W ocenie powoda z treści aktu nie wynika, jakie akcje faktycznie zostały przedstawione i w oparciu o które z nich doszło do uchwalenia istotnych dla wpisu uchwał. Na dołączonych przez kuratora dokumentach dziesięciu akcji jedynie cztery z nich posiadają widoczny zapis o ich rejestracji, zaś nie można ocenić, że T. G. (1) spełniał wymogi dla bycia pełnomocnikiem zgodnie z § 18 Statutu Spółki. Podniesiono też, że kurator nie przedłożył oryginałów dokumentów akcji.

Powód podniósł też, że nie został spełniony wymóg kworum, który zgodnie z § (...) Statutu wynosił 10 % emitowanego kapitału akcyjnego.

W ocenie powoda zaistniały przesłanki do stwierdzenia nieważności uchwały w oparciu o zarzut z art. 58 § 1 k.c., gdyż taki zarzut może być podniesiony bez ograniczeń, w każdym toczącym się postępowaniu, zwłaszcza, gdy kwestionowane uchwały mogą być bronione przez zainteresowanych faktem funkcjonowania uchwały, której nieistnienie wynikało z zapadłego pod sygn. akt IX GC 468/10 orzeczenia.

Pismem z dnia 16.07.2014 roku (k. 186 i n.) powód oznaczył strony czynności prawnej, której stwierdzenia nieważności się domagał wskazując - oprócz pozwanej Spółki - (...), P. K. i D. C. (1).

Postanowieniem z dnia 17.07.2014 roku Sąd wezwał - na zasadzie art. 195 § 2 k.p.c. - T. G. (1), P. K. i D. C. (1) do udziału w sprawie.

Pozwana Spółka, imieniem której działał T. G. (1), w odpowiedzi na pozew (k. 203 i n.) wniosła o jego odrzucenie, ewentualnie o jego oddalenie.

Na uzasadnienie żądania odrzucenia pozwu Spółka podała, że przed Sądem Rejonowym dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie toczy się postępowanie do sygn. akt KR XI Ns. Rej. KRS (...) na podstawie identycznego żądania (...) w K., co daje podstawy odrzucenia na zasadzie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

Jeżeli chodzi o podstawy do oddalenia powództwa, to pozwana Spółka podniosła, że powód nie wskazał, że z jakim konkretnie przepisem ustawy są niezgodne kwestionowane uchwały. Wskazała ona też, że w Spółce obowiązuje Statut z 1932 roku, (zmieniony w 2009 roku co do § (...)), a tym samym podjęte uchwały nie są z nimi sprzeczne.

D. C. (1) w odpowiedzi na pozew (k. 210) wniósł o odrzucenie pozwu, a w drugiej kolejności o oddalenie powództwa, podnosząc tożsame ze Spółką argumenty.

Jednocześnie D. C. (1) złożył pismo (k. 209 i n.) zatytułowane jako skarga na postanowienie z dnia 17.07.2014 roku i wniósł o wyłączenie go ze sprawy, gdyż pozwaną jest tylko Spółka, a akcjonariusze nie mogą być przyzbowani.

T. G. (1) złożył pismo (k. 213 i n.) zatytułowane jako skarga na postanowienie z dnia 17.07.2014 roku i wniósł o wyłączenie ze sprawy T. G. (1), P. K. i D. C. (1), gdyż pozwaną jest tylko Spółka, a akcjonariusze nie mogą być przyzbowani.

Z pisma (...) z dnia 15.01.2015 roku wynika, że do tego B. były przesyłane tylko zbiorcze dane dotyczące liczby zarejestrowanych akcji poszczególnych Spółek, bez podania numerów zarejestrowanych akcji ani osobach, które zgłosiły dokumenty do rejestracji (k. 241).

Dokumenty dotyczące rejestracji akcji nie znajdują się w zasobach Archiwum Akt Nowych (k. 248 i 249).

Na rozprawie w dniu 21.04.2015 roku pozwany T. G. (1) okazał akcje o numerach (...), (...), (...) i (...), które posiadały adnotacje „zarejestrowano dnia 3.04.1948 roku”.

Na tej samej rozprawie pozwany P. K. wniósł o oddaleniu powództwa i okazał akcje o numerach (...), (...), (...), (...), (...) i (...) które posiadały adnotacje „zarejestrowano dnia 3.04.1948 roku”.

Powód w piśmie z dnia 13.05.2015 roku przedstawił uzyskane informacje dotyczące przebiegu postępowań związanych z pozwaną Spółką, w kontekście przebiegu postępowania rejestracyjnego akcji.

W dniu 6.09.2016 roku interwencję uboczną po stronie powoda złożył M. B., który domagał się uchylecia bądź ustalenia nieważności uchwały zgodnie z wnioskiem powoda oraz zabezpieczenia powództwa na czas trwania procesu poprzez ustanowienie dla pozwanej Spółki kuratora oraz zasądzenie na jego rzecz od pozwanych kosztów procesu.

Uzasadniając interes prawny w przystąpieniu do sprawy M. B. powołał się na nabycie spadku po J. R. (S.). Natomiast wniosek o zabezpieczenie powództwa uzasadnił on tym, że osoby podszywające się pod akcjonariuszy mogą przyczynić się do uszczuplenia majątku Spółki.

Postanowieniem z dnia 3.02.2017 roku (k. 346) postępowanie w sprawie zawieszono na zasadzie art. 174 § 1 pkt 2 k.p.c. mając na uwadze brak zarządu pozwanej Spółki.

Pismem z dnia 3.08.2017 roku (k. 368) pozwany T. G. (1) złożył wniosek o podjęcie zawieszzonego postępowania.

Postanowieniem z dnia 12.01.2017 roku (k. 385 i n.) Sąd Rejonowy dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie - działając jako sąd rejestrowy - oddalił wniosek (...) w K. o ustanowienie kuratora dla pozwanej Spółki w trybie art. 42 k.c.

Powód pismem z dnia 6.11.2017 roku - reprezentowany przez (...) w K. (k. 406) - wniósł o oddalenie wniosku T. G. (1) o podjęcie zawieszzonego postępowania.

Pismem z dnia 8.11.2017 roku (k. 408) pozwana Spółka wniosła o oddalenie wniosku o podjęcie zawieszzonego postępowania, podnosząc, iż z dniem 3.11.2017 roku otwarto likwidację Spółki i wybrano radę nadzorczą oraz powołano likwidatora w osobie T. G. (1).

Powód pismem z dnia 31.01.2018 roku (k. 432) poinformował Sąd, iż zgłosił swój udział w postępowaniu dotyczącym rejestracji uchwał z dnia 3.11.2017 roku.

Pismem z dnia 8.05.2018 roku pozwany T. G. (1) złożył opozycję (k. 442 i 447) w stosunku do interwencji ubocznej M. B..

Sąd Okręgowy w Krakowie (sygn. akt XII Ga 230/17) postanowieniem z dnia 10.10.2018 roku (k. 457) uchylił postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z dnia 12.01.2017 roku (sygn. akt KR XI Ns

Rej KRS (...) i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. Sprawa dotyczyła wniosku M. S. i G. S. o ustanowienie kuratora dla pozwanej Spółki.

Postanowieniem z dnia 20.12.2018 roku oddalono wniosek T. G. (2) o podjęcie zawieszono postępowania (k. 471). Postanowienie to zostało zaskarżone zażaleniem z dnia 10.01.2019 roku (k. 482), które zostało oddalone na mocy postanowienia Sądu Apelacyjnego w Krakowie (sygn. akt I AGz 48/19) z dnia 10.04.2019 roku (k. 505-507)

Postanowieniem z dnia 18.06.2019 roku (k. 527-531) Sąd Rejonowy dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie - działając jako sąd rejestrowy - oddalił wniosek pozwanej Spółki o zarejestrowanie otwarcia likwidacji Spółki i powołania likwidatora. Postanowienie to obecnie nie jest prawomocne ze względu na wniesienie od niego apelacji.

Na dzień 15.04.2019 roku nie w rejestrze przedsiębiorców brak jest ujawnienia danych dotyczących zarządu lub likwidatora pozwanej Spółki.

W toku sprawy strony składały pisma procesowe odnoszące się do postępowań związanych z prawami do uczestniczenia (bezpośrednio i pośrednio) w pozwanej Spółce.

Postanowieniem z dnia 29.05.2020 roku dla pozwanej Spółki ustanowiono kuratora w osobie radcy prawnego J. K. (1) (k.560). Pismem z dnia 16.06.2020 roku (k. 586-601) kurator zajął stanowisko w sprawie, w którym wniósł o oddalenie powództwa wobec pozwanych T. G. (1), P. K. i D. C. (1), gdyż nie posiadają oni legitymacji biernej w niniejszej sprawie. Natomiast w zakresie żądania skierowanego wobec pozwanej Spółki kurator stwierdził, iż nie znajduje podstaw do wnoszenia o oddalenie powództwa. Kurator swoje stanowisko oparł na wynikach dokonanej przez siebie analizy stanu faktycznego, w szczególności w zakresie przedstawienia akcji przez osoby uczestniczące na zgromadzeniu w dniu 13.05.2013 roku.

Postanowieniem z dnia 30.06.2020 roku oddalono opozycję pozwanego T. G. (1) w stosunku do interwencji ubocznej M. B..

Na rozprawie w dniu 30.06.2020 roku (...) podtrzymał swoje stanowisko.

Pozwani T. G. (1) i P. K. wnieśli o oddalenie powództwa.

Pozwany T. G. (1) wskazał, że pozwana Spółka ujawniona jest jako właściciel n. w K., na której powstał (...).

Interwient uboczny M. B. wniósł o uwzględnienie powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

(...) spółka akcyjna w K. została wpisana do Rejestru Handlowego pod numer (...) – 208 w dniu 5.03.1921 roku. Kapitał zakładowy spółki był wyrażony wówczas w markach polskich i wynosił 7.000.000,00 Mk, który był podzielny był na 14 000 akcji po 500,00 Mk każda.

W dniu 20.09.1921 roku podwyższono kapitał zakładowy do 27.000.000,00 Mk , który podzielony został na 54 000 akcji po 500 Mk każda. Wpisem z dnia 12.11.1926 roku przewalutowano kapitał zakładowy na złoty polski, który od tej pory wynosił 108.000,00 złotych i podzielony był na 10 800 akcji o wartości 10,00 złotych każda.

Wpisem z dnia 10.11.1927 roku zarejestrowano zmianę statutu polegającą na ustaleniu, że dwóm akcjom przysługuje jeden głos, z tym że akcjonariusz posiadający mniej niż dwie akcje może łączyć się z innym akcjonariuszem.

W dniu 24.03.1929 roku zarejestrowano podwyższenie kapitału zakładowego o kwotę 432.000,00 złotych, a więc do kwoty 540.000,00 złotych , zaś kapitał dzielił się na 54 000 akcji, każda o wartości 10,00 złotych.

Wpisem z dnia 10.08.1932 roku uwzględniono dostosowanie statutu spółki do zmienionych przepisów o spółkach akcyjnych, a od tej pory kapitał zakładowy spółki wynosił 540.000,00 złotych i dzieli się na 5 400 akcji o wartości nominalnej 100 zł każda.

dowód:

akta archiwalne (...) spółka akcyjna w K. (...) - za Sądem Rejonowym dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie

W dniu 9.12.2008 roku nastąpiło przerejestrowanie pozwanej Spółki do Krajowego Rejestru Sądowego pod numer (...), z kapitałem zakładowym wynoszącym 0,01 złotych i jedną akcją o wartości nominalnej każda 0,01 złotych.

Postanowieniem z dnia 24.07.2009 roku wpisano do rejestru podwyższenie kapitału zakładowego z kwoty 0,01 złotych o kwotę 100.000,00 złotych - do kwoty 100.001,00 złotych, który dzielił się na (...) akcji o wartości nominalnej 1,00 złotych każda.

dowód

akta sprawy Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie - postanowienie z dnia 14.10.2014 roku (sygn. akt KR XI Ns Rej KRS (...)).

W dniu 13.05.2013 roku sporządzono w formie aktu notarialnego protokół Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy pozwanej Spółki, na którym stawili się P. K., T. G. (1) i D. C. (1). Według listy obecności P. K. dysponował 30 000 głosów, T. G. (1) 30 000 głosów i D. C. (1) 20 000 głosów.

W toku Zgromadzenia podjęto uchwały w przedmiocie powołania członków Rady Nadzorczej: K. G. (uchwała nr (...)), P. K. (uchwała nr (...)), J. K. (2) (uchwała nr (...)), M. W. (uchwała nr (...)), A. K. (uchwała nr (...)).

dowód:

akt notarialny Rep (...)– k. 134-138;

lista obecności – k. 139-140;

W dniu 13.05.2013 roku sporządzono w formie aktu notarialnego protokół posiedzenia Rady Nadzorczej pozwanej Spółki, na którym podjęto uchwały w przedmiocie powołania Przewodniczącego Rady Nadzorczej P. K. (uchwała nr (...)), powołania T. G. (1) na członka zarządu (uchwała nr (...)) i powołanie A. M. na członka zarządu (uchwała nr (...)).

dowód:

akt notarialny Rep (...)– k. 141-145;

Prawomocnym postanowieniem z dnia 14.10.2014 roku oddalono wniosek spółki o wpis zmian w zakresie składu osobowego zarządu i rady nadzorczej w oparciu o uchwały zapadłe na Walnym Zgromadzeniu w dniu 13.05.2013 roku.

dowód

akta sprawy Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie - postanowienie z dnia 14.10.2014 roku (sygn. akt KR XI Ns Rej KRS (...)).

Prawomocnym w sądowym toku instancji postanowieniem z dnia 1.06.2016 roku utrzymano w mocy postanowienie referendarza z dnia 10.12.2015 roku o wykreśleniu danych niedopuszczalnych w zakresie podwyższenia kapitału zakładowego i zmiany statutu, jako uskuteczionych w oparciu o nieważne uchwały z 12.02.2007 roku oraz 6.02.2009 roku.

dowód

akta sprawy Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie (sygn. akt

KR XI Ns Rej KRS (...)

Z pisma nadesłanego do sprawy KR XI Ns Rej KRS (...) z dnia 23 maja 2014r. przez (...) wynika, że w posiadanym przez (...) Zestawieniu Wyników Rejestracji Dokumentów na Okaziciela, znajdują się jedynie zbiorcze, ogólne ilościowe informacje: nazwa emitenta, placówka rejestrująca, łączna suma emisji, waluta emisji, ilość zarejestrowanych akcji, ilość zgłoszonych do sądu wniosków o umorzenie, ilość zgłoszeń o utracie dokumentów, ilość spisanych protokołów rejestracyjnych, ilość zarejestrowanych sztuk dokumentów. Zestawienie to nie zawiera danych o numerach zarejestrowanych akcji ani o osobach, które zgłosiły dokumenty do zarejestrowania. Dane te znajdowały się w protokołach sporządzanych przez podmioty dokonujące rejestracji czyli w protokołach sporządzanych przez emitentów lub przez izby przemysłowo-handlowe. Do pisma dołączono dwa wyciągi z Krajowego Zestawienia Wyników Rejestracji Dokumentów na Okaziciela, z 19 maja 2014r. dotyczące spółki (...) S.A. w K. sporządzone na podstawie Dekretu z dnia 3 lutego 1947r. (Dz. U. R.P. z 1948r. Nr 28 poz. 190) a stanowiący załącznik do – do Sprawozdania Biura Nadzoru nad Rejestracją Dokumentów na Okaziciela z dnia 28 grudnia 1950r. z których wynika, że placówka rejestracyjna (...) w K. zarejestrowała 5 sztuk dokumentów akcji z łącznej sumy emisji dokonanej przez emitenta (...) S.A. na kwotę 27.000.000 marek polskich oraz, że placówka rejestracyjna (...)w K. zarejestrowała 10 sztuk dokumentów akcji z łącznej sumy emisji dokonanej przez (...) S.A. na kwotę 432.000 złotych polskich.

dowód:

akta sprawy KR XI Ns Rej KRS (...)

akta rejestrowe KRS (...)

Sąd ustalił stan faktyczny w sprawie na podstawie dowodów w postaci dokumentów urzędowych i prywatnych, które Sąd zgromadził z urzędu, oraz które zostały zgłoszonej jako wnioski dowodowe w sprawie. Prawdziwość tych dokumentów nie była kwestionowana przez strony, gdyż spór dotyczył w ocenie skutków prawnych jakie miały wynikać ze zdarzeń faktycznych i prawnych na które powołują się strony. Czy innym jest bowiem to, czy w dniu 13.05.2013 roku stawili się przed notariuszem M. I. stawili się P. K., T. G. (1) i D. C. (1), a czym innym jest to, czy byli oni w tym czasie osobami uprawnionymi jako wspólnicy pozwanej Spółki. To samo dotyczy zwołanego na ten dzień posiedzenia Rady Nadzorczej. Okoliczności te zostały potwierdzone w akcie notarialnym, mającym charakter dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 244 k.p.c., a w toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności, które dawałyby podstawy do przyjęcia, że faktycznie zdarzenie takie nie miało miejsca. Natomiast ocena tego, jakie skutki prawne wynikają z tych zdarzeń będzie przedmiotem dalszych rozważań.

Powyższe rozważania dotyczą również dokumentów akcji, które pozwani T. G. (1) i P. K. okazali na rozprawie w dniu 21.04.2015 roku (k. 254-256), które jak wynika z ich zeznań były tymi akcjami, którymi legitymowali swe uprawnienia na Zgromadzeniu w dniu 13.05.2013 roku.

Sąd zważył, co następuje:

powództwo podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności podnieść należy, że Prokurator domagał się ostatecznie stwierdzenia nieistnienia uchwał Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy pozwanej Spółki oraz uchwał jej Rady Nadzorczej. Odnieść więc należy, że od oceny dopuszczalności powództwa o ustalenie nieistnienia uchwał walnego zgromadzenia akcjonariuszy lub uchwał rady nadzorczej.

Zgodnie z art. 425 § 1 k.s.h. osobom lub organom spółki wymienionym w art. 422 § 2 k.s.h. przysługuje prawo do wytoczenia przeciwko spółce powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały walnego zgromadzenia sprzecznej z ustawą. Przepisu art. 189 Kodeksu postępowania cywilnego nie stosuje się.

W judykaturze i w doktrynie wyrażane są różne zapatrywania na możliwość wytoczenia powództwa kwestionującego ważność uchwał zgromadzenia wspólników, ze względu na ograniczenie zawarte w art. 425 § 1 zd. 2 k.s.h.

W doktrynie można wyróżnić tutaj stanowiska braku możliwości wystąpienia z powództwem o ustalenie nieważności w oparciu o art. 189 k.p.c. przez kogokolwiek, jak też o możliwości wystąpienia z takim powództwem przez podmioty inne niż wskazane w art. 422 § 2 k.s.h. (por. K. Bilewska w: Z. Jara [red.], Kodeks spółek handlowych. Komentarz. Wyd. 3, Warszawa 2020; wersja elektroniczna Legalis, kom. do art. 425, nr boczny 1-15; R. Pabis w: A. Opalski [red.], Kodeks spółek handlowych. Tom IIIB. Spółka akcyjna. Komentarz. Art. 393–490, Warszawa 2016, wersja elektroniczna Legalis, kom. do art. 425, nr boczny 83-88; J. Szwaja w: S. Sołtysiński, A. Szajkowski, A. Szumański, Kodeks spółek handlowych. Komentarz. T. 3, Warszawa 2013 wersja elektroniczna Legalis, kom. do art. 425, nr boczny 196-206).

W doktrynie wskazuje się też słusznie, że przepisy k.s.h. w zakresie zaskarżania uchwał wprowadzają ograniczenia podmiotowe (krąg osób legitymowanych), przedmiotowe (przesłanki uchylenia uchwały lub stwierdzenia jej nieważności) i terminowe (zawite terminy do zaskarżania uchwał), określając jednocześnie, że stanowią one kompletne i całościowe rozwiązania. Jednocześnie podnosi się, że prokurator może wytoczyć w takich sprawach powództwo na zasadzie art. 7 k.p.c., ale przy zachowaniu przesłanek przedmiotowych i podmiotowych.

Za nieuwzględnieniem powództwa w oparciu o art. 189 k.p.c. przemawia to, że okoliczności sprawy nie dają podstaw do przyjęcia, aby przedmiotowe uchwały nie istniały.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie stoi na stanowisku, że uprawnienie do zaskarżania uchwał o jakich mowa w art. 425 § 1 k.s.h. przysługuje podmiotom wskazanym w art. 422 § 2 k.s.h. i nie obejmuje on prokuratora. W ocenie Sądu regulacje zawarte w kodeksie spółek akcyjnych są w tym zakresie kompletne i samoistne, oraz wyłączają możliwość wytaczania powództw z takimi roszczeniami przez inne podmioty. Zwrócić należy uwagę, że przede wszystkim uchwały regulują kwestie związane z funkcjonowaniem podmiotów, wynikającym z praw spółkowych, w wzajemnych relacjach między akcjonariuszami, w relacjach między akcjonariuszami a spółką oraz w relacjach między spółką, a jej organami. Zauważyć należy, że takie uchwały są zawsze aktami korporacyjnymi, podjętymi w ramach ich funkcjonowania, choć wywierającymi skutki na zewnątrz. Nie oznacza to oczywiście braku możliwości zwalczania skutków takich uchwał, ale temu służy przepis art. 425 § 4 k.s.h. zgodnie z którym wpływ terminów określonych w § 2 i § 3 nie wyłącza możliwości podniesienia zarzutu nieważności uchwały. Osoby niewskazane w k.s.h. jako legitymowane do zaskarżania uchwał, mogą w przypadku powoływania się na wadliwą uchwałę bronić się zarzutem jej nieważności, a wtedy sąd rozstrzygający daną sprawę będzie badał tą okoliczność jako przesłankę orzekania.

W judykaturze wypowiedziano pogląd, że koncepcja uchwał nieistniejących wiąże się z zachowaniami, w których nie można rozpoznać oświadczenia woli, gdy tymczasem uchwały, zarówno sprzeczna z prawem jak i sprzeczna z umową, zawierają, co najmniej jedno oświadczenie woli (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 4.07.2012 roku sygn. akt I CSK 635/11, niepubl.). Kwestia niezachowania wymogów formalnych w zakresie kworum lub liczby oddanych głosów, a więc podjęcia wadliwej uchwały daje możliwość jej unieważnienia. Powództwo o uznanie uchwały walnego zgromadzenia wspólników spółki za nieistniejącą może być wytoczone tylko w wyjątkowych wypadkach (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 2.10.2014 roku, sygn. akt IV CSK 7/14, Lex nr 1511099). Wskazano także, iż wykluczenie powództwa z art. 189 k.p.c. zawarte w art. 425 § 1 k.s.h. odnosi się jedynie do sytuacji, o których mowa w tym przepisie, a więc do uchwał sprzecznych z ustawą, a nie do uchwał nieistniejących (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 30.09.2004 roku, sygn. akt IV CK 713/03, OSNC 2009 r., z. 5, poz. 160). W orzecnictwie wyrażono również pogląd, że nieprawidłowe zwołanie zgromadzenia nie powoduje automatycznie nieistnienia podjętych na takim zgromadzeniu uchwał, lecz co do zasady tylko powoduje możliwość ich wzruszenia, zaś by przyjąć nieistnienie uchwały wadliwość więc zwołania musi być tak daleko idąca, że zebrania (nawet przeprowadzonego z udziałem części akcjonariatu) nie można uznać za walne Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy (tak Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 27.06.2017 roku, sygn. akt I ACa 1844/16, Lex nr 2488783).

Sąd orzekający w niniejszej sprawie akceptuje powyższe poglądy jako zasadne, zaś wypływające z nich wnioski jako adekwatne w realiach rozpoznawanej sprawy.

W ocenie Sądu, wbrew części poglądów doktryny, istnieje możliwość wystąpienia z powództwem o ustalenie nieistnienia uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszy w oparciu o powództwo z art. 189 k.p.c. ale tylko wyjątkowo, w sytuacji braku rzeczywistych oświadczeń woli zmierzających do powstania zdarzenia prawnego. W sytuacji natomiast gdy takie oświadczenia zostały złożone formalnie i materialnie (zwołano zgromadzenie akcjonariuszy, na zgromadzeniu stały się osoby, które wykazywały swe uprawnienia w sposób określony w k.s.h., przeprowadzono głosowanie, sporządzono protokół), choć były one dotknięte wadami, to nie można mówić o uchwałach nieistniejących. W tych przypadkach ich kwestionowanie może następować wyłącznie w sposób przewidziany w art. 422 § 1 i 425 § 1 k.s.h.

Powyższe stwierdzenia odnoszą się do uchwał rady nadzorczej, przy czym żądanie dotyczyć winno stwierdzenia nieważności uchwały lub jej uchylenia na zasadzie art. 189 k.p.c. w zw. z art. 58 k.c.

Natomiast okoliczności niniejszej sprawy nie dają podstaw do przyjęcia, aby przedmiotowe uchwały nie istniały. Osoby występujące na zgromadzeniu akcjonariuszy w dniu 13.05.2013 roku legitymowały się dokumentami akcji, natomiast ocena, czy były one ważne winna być dokonywana w trybie art. 425 § 1 k.s.h. Zwrócić należy uwagę na stanowisko kuratora, który wskazuje, że osoby uczestniczące w zgromadzeniu dysponowały faktycznie inną ilością głosów, niż wynika to z listy obecności.

Te same stwierdzenia dotyczą uchwał Rady Nadzorczej, gdyż Prokuratora ich wadliwości dopatruje w niewłaściwym powołaniu jej członków.

Odnosząc się zaś do możliwości wytoczenia powództwa o ustalenie nieistnienia uchwały przez prokuratora wskazać należy, że może to uczynić, przy spełnieniu przesłanych określonych w art. 7 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym prokurator może żądać wszczęcia postępowania w każdej sprawie, jak również wziąć udział w każdym toczącym się postępowaniu, jeżeli według jego oceny wymaga tego ochrona praworządności, praw obywateli lub interes społeczny. W ocenie Sądu odróżnić należy tutaj możliwość wszczynania postępowań (ich inicjacji), od sytuacji wstąpienia do udziału w nich. Przepis art. 7 zd. 1 k.p.c. jako wyjątek od skargowości procesów cywilnych oraz norma procesowa winien być interpretowany ściśle, a wręcz zawężająco. Podkreślić należy, że skoro prawo procesowe jest prawem formalnym, prawem normatywnym w dosłownym znaczeniu, to „formalność” stanowi jego cechę immanentną. Wyraża się on w stanowieniu jasnych reguł postępowania, jednoznacznym ich odczytywaniem i bezwzględny przestrzeganiem. (por. J. Gudowski O kilku naczelnych zasadach procesu cywilnego – wczoraj, dziś, jutro, w: Prawo prywatne czasu przemian. Księga pamiątkowa ku czci Profesora Stanisława Sołtyśńskiego pod red. A. Nowickiej Poznań 2005 r., s. 1033 i powołana tam literatura). Na gruncie tego przepisu nie można utożsamiać praw prywatnych z prawami obywateli, jeżeli chodzi o uprawnienia wskazane w art. 425 k.s.h. Właściwym, co do zasady, sposobem udziału prokuratora w sprawach dotyczących kwestionowania podejmowanych uchwał organów spółek winno być postępowanie rejestrowe, które jest właśnie prowadzone w celach publicznych, gdyż rejestr przedsiębiorców zapewnia przede wszystkim funkcje: bezpieczeństwa obrotu oraz porządkowe. I w takim właśnie postępowaniu rejestrowym dotyczącym przedmiotowych uchwał Prokurator wziął udział, doprowadzając ostatecznie do wykreślenia ich skutków z rejestru przedsiębiorców.

Niezależnie od powyższych okoliczności Sąd, co do zasady uznaje formalną dopuszczalność prokuratora do wytoczenia powództwa w sprawie o takim przedmiocie jak niniejsza, to podlega on jednak, jako powód, zwykłemu obowiązkom procesowym. Zgodnie z art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub praw, gdy ma w tym interes prawny. W doktrynie w odniesieniu do możliwości wystąpienia z powództwem o ustalenie nieistnienia uchwały zgromadzenia akcjonariuszy słusznie wskazano, że prokurator w takim procesie jako powód powinien na zasadach ogólnych wykazać, na czym polega jego interes. Można przyjąć jako domniemanie faktyczne, że interes ten istnieje, jeżeli nieistniejąca „uchwała” lub dane z niej wynikające znalazły się w publicznym rejestrze (np. w księdze wieczystej lub rejestrze przedsiębiorców KRS), ujęto ją w protokole notarialnym

(co jest mało prawdopodobne), lub podmiot powołujący się na "uchwałę" nieistniejącą wystąpił z żądaniem wobec osoby, która kwestionuje istnienia takiej "uchwały" (zob. J. Szwaja w: S. Sołtysiński, A. Szajkowski, A. Szumański, Kodeks spółek handlowych. Komentarz. T. 3, Warszawa 2013 wersja elektroniczna Legalis, kom. do art. 425, nr boczny 196). W niniejszej sprawie, w związku z unicestwieniem skutków tych uchwał na etapie postępowania rejestrowego nie można mówić, aby sam fakt ich podjęcia skutkowało istnieniem interesu prawnego po stronie Prokuratora.

Odnosząc się do powyższych zapatrywań podnieść należy, że Prokurator nie podniósł żadnych twierdzeń w zakresie interesu prawnego uzasadniającego wytoczenie i popieranie niniejszego powództwa, nie mówiąc już o jego wykazaniu. Samo reprezentowanie interesu publicznego nie jest tożsame z interesem prawnym w rozumieniu art. 189 k.p.c.

Zgodnie z art. 316 § 1 k.p.c. sąd bierze pod uwagę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, co powoduje, że badanie interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c. następuje przede wszystkim na etapie wyrokowania. Biorąc pod uwagę powyższe wskazać należy, że na obecnym etapie powód nie posiada interesu prawnego w uwzględnieniu powództwa. Wynika to z faktu, że postępowanie rejestrowe dotyczące wpisania do rejestru przedsiębiorców skutków wynikających z podjęcia kwestionowanych uchwał zostało prawomocnie zakończone, zaś Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie, działając jako sąd rejestrowy oddalił ostatecznie wnioski o wpis powołanych członków rady nadzorczej i członków zarządu pozwanej Spółki, co miało wynikać z przedmiotowych uchwał. Sąd rejestrowy dla potrzeb prowadzonego postępowania uznał podjęte uchwały na nieważne. Oznacza to, że przedmiotowe uchwały nie wywarły żadnego skutku w zakresie praw spółkowych, zarówno korporacyjnych, jak i majątkowych. Brak uwzględnienia tych uchwał w rejestrze przedsiębiorców – obecnie są one wykreślone – powoduje, że nie istnieje ryzyko wprowadzenia w błąd kontrahentów pozwanej Spółki, gdyż odpada domniemanie wynikające z treści art. 15 ust. 1 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym. Co więcej pozwani podjęli próbę powołania kolejnych osób do składu rady nadzorczej, jak też podjęli uchwałę o postawieniu pozwanej Spółki w stan likwidacji oraz powołano likwidatora, co oznacza, że przyjęli do wiadomości brak skuteczności uchwał podjętych w dniu 13.05.2013 roku.

Okoliczność, że sąd rejestrowy za podstawę rozstrzygnięcia nieważności przedmiotowych uchwał oznacza, że przyjął to jako prejudykat dla swego orzeczenia. Mimo takiego stanu rzeczy nie wyklucza to, co do zasady prowadzenia postępowania o stwierdzenie nieważności tych uchwał, ale w postępowaniu dedykowanym takim sprawą, a więc w zakresie uchwał zgromadzenia akcjonariuszy na podstawie art. 425 k.s.h. celom. Nie ma obecnie zagrożenia powoływania się na skuteczność tych uchwał.

Podnieść też należy, że powód nie podniósł żadnych twierdzeń, nie mówiąc już o ich wykazaniu, aby na podstawie tych uchwał doszło do jakichkolwiek zdarzeń prawnych, które naruszałyby praworządność, prawa obywateli lub interes społeczny.

Wskazać też należy, że postępowanie o ustalenie nieistnienia uchwał nie może zmierzać w samej istocie do oceny ważności akcji, którymi posłużyły się osoby, określające się jako akcjonariusze na zgromadzeniu w dniu 13.05.2013 roku. Jeżeli celem powoda byłoby definitywne wyeliminowanie z obrotu dokumentów tych akcji, a taki zamiar wybrzmiewa z treści pism procesowych powoda, to roszczenie winno być skierowane przeciwko tym papierom wartościowym. Żądanie ustalenia ich nieważności lub utraty mocy prawnej miałoby sens o tyle, że przy wytoczeniu tak sformułowanego powództwa i jego ewentualnego uwzględnienia, powód doprowadziłby do trwałego ich wyeliminowania z obrotu prawnego, a tym samym zapobiegałoby to ewentualnym naruszeniom praworządności.

Podnieść też należy, że interes prawny w zakresie granic dopuszczalności korzystania z ochrony prawnej przewidzianej w art. 189 k.p.c. stanowił od dawna przedmiot wielu kontrowersji zarówno w orzecznictwie jak i doktrynie. Obecnie przyjmuje się, że decydującym kryterium dla możliwości skorzystania z formy powództwa o ustalenie prawa lub stosunku prawnego jest wyłącznie interes prawny powoda (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 30.12.1968 roku., sygn. akt III CZP 103/68, OSNCP 1969, nr 5, poz. 85). W orzecznictwie odnotowano pogląd, że uzależnienie powództwa o ustalenie od interesu prawnego należy pojmować elastycznie, z uwzględnieniem celowościowej jego wykładni, konkretnych okoliczności danej sprawy i od tego, czy w drodze innego powództwa (powództwa o

świadczenie) strona może uzyskać pełną ochronę (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 27.01.2004 r., sygn. akt II CK 387/02, niepubl.).

W doktrynie i w orzecznictwie przyjmuje się zgodnie, że interes prawny, o którym mowa w przepisie art. 189 k.p.c. nie może być rozumiany subiektywnie, tj. według odczucia powoda, ale obiektywnie, tj. na podstawie rozumnej oceny sytuacji, w której powód występuje z tego rodzaju powództwem. Interes prawny powoda musi być ponadto zgodny z prawem i zasadami współżycia społecznego, jak również z celem, któremu służy art. 189 k.p.c. (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20.12.1979 roku, sygn. akt III PR 78/79, OSPiKA 1980/11 poz. 196).

Jeżeli chodzi o okoliczność przywołaną przez jednego z pozwanych, że Spółka ujawniona jest jako właściciel nieruchomości w (...), na której powstał budynek wielorodzinny, zaś jego posiadacze lokali w tym budynku nie mogą uregulować ich stanu prawnego, to nie została ona powołana przez stronę powodową, nie mówiąc już o jej wykazaniu. Niezależnie od tego wskazać należy, że jeżeli faktycznie miałyby miejsce taka sytuacja, że posiadacze takich lokali mogą próbować skorzystać z uprawnienia, o jakim mowa w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 6.07.1982 roku o księgach wieczystych i hipotece (tj. Dz.U. 2019 r., poz. 2204 ze zm.) zgodnie z którym w razie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym osoba, której prawo nie jest wpisane lub jest wpisane błędnie albo jest dotknięte wpisem nieistniejącego obciążenia lub ograniczenia, może żądać usunięcia niezgodności. Jeżeli faktycznie byłoby tak, że nie ma podstaw – ze względu na utratę praw akcjonariuszy – do dalszego trwania pozwanej Spółki, to winna zostać ona wykreślona z rejestru przedsiębiorców, a otwartą sprawą byłoby następstwo prawne w stosunku do nieruchomości, których Spółka była właścicielem.

Biorąc pod uwagę powyższe spostrzeżenia podnieść należy, że cel ostatecznie sprecyzowanego powództwa określony przez powoda jest sprzeczny z tak rozumianą funkcją art. 189 k.p.c., jeżeli weźmie się pod uwagę zasady kwestionowania uchwał zgromadzenia akcjonariuszy określone w art. 422 i 425 k.s.h. Stronie nie przysługuje interes prawny, jeżeli może uzyskać ochronę swych prawa w wytoczeniu powództwa dalej idącego. W niniejszej sprawie takim właśnie powództwem byłoby wystąpienie o ustalenie nieważności dokumentów akcji, na które powoływali się akcjonariusze.

Odnosząc się do głównego argumentu powoda, a mianowicie nieważności akcji na które powołały się osoby działające jako akcjonariusze w dniu 13.05.2013 roku to podnieść należy, że skuteczność tego zarzutu mogłaby dawać podstawy stwierdzenia nieważności uchwały, a nie ustalenia, iż uchwała nie istnieje. Podzielić należy poglądy judykatury, że przepisy k.s.h. nie przewidują nieważności zgromadzenia akcjonariuszy. Jeżeli niezdolność do podjęcia uchwały jest konsekwencją naruszenia przepisu ustawy ustanawiającego takie kworum, podjęta uchwała jest nieważna, jako sprzeczna z ustawą. Jeżeli natomiast niezdolność do podjęcia uchwały jest następstwem naruszenia postanowienia umownego, uchwała może zostać uchylona (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 4.07.2012 roku sygn. akt I CSK 635/11, niepubl.). W żadnej mierze nie może taki stan prowadzić do ustalenia nieistnienia uchwały.

Niezależnie od powyższych rozważań, które same w sobie dają podstawy do oddalenia powództwa, na marginesie wskazać należy, że powód nie wykazał, aby akcje na które powołano się przy zwołaniu i przeprowadzenia zgromadzenia akcjonariusz w dniu 13.05.2013 roku były nieważne.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 dekretu z dnia 3.02.1947 roku o rejestracji i umarzeniu niektórych dokumentów na okaziciela emitowanych przed dniem 1 września 1939 roku (tj. Dz.U. 1948 r., nr 28, poz. 190) – dalej określanego jako Dekret - posiadacze dokumentów na okaziciela, emitowanych przed dniem 1.09.1939 roku, a w dniu tym nie przedawnionych, obowiązani byli jej przedstawić do rejestracji w terminie do dnia 31.03.1949 roku. Dalej przepisy Dekretu regulują zasady rejestracji (art. 3 i 5), zaś procedura ta w zasadniczym trybie sprowadza się do ostemplowania dokumentów przez wystawcę lub izbę przemysłowo – handlową oraz sporządzenia wykazów. Do instytucji sprawującej nadzór nad rejestracją jednostki dokonujące rejestracji przesyłały ogólne zestawienie wyników rejestracji. Co ważne, art. 6 Dekretu stanowił, że dokumenty na okaziciela podlegające rejestracji, nieostemplowane przed upływem terminu rejestracji, tracą moc prawną.

Podkreślić należy z całą stanowczością, że z przepisu tego wynika, że utrata mocy dotyczy tych dokumentów, które nie zostały ostemplowane, a nie tych dokumentów, w stosunku do których nie zachowały się wykazy. Jeżeli dokumenty akcji zostały ostemplowane, to nie doszło do utraty ich mocy prawnej, niezależnie od tego, czy zostały sporządzone lub zachowane wykazy.

Abstrahując od oceny słuszności koncepcji tzw. akcji kolekcjonerskich (zob. uzasadnienie postanowienia Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 15.09.2015 roku, sygn. akt XIX Ga 433/15, Lex nr 2124111) która musi budzić wątpliwości, podnieść należy, że w niniejszej sprawie osoby stawające na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy w dniu 13.05.2013 roku posiadały dokumenty akcji, które zawierały adnotacje o ich rejestracji. Formalnie więc wykazywali oni swe uprawnienia w stosunku do pozwanej Spółki na zasadzie art. 343 § 1 k.s.h., który mówi, że wobec spółki uważa się za akcjonariusza tylko tę osobę, która jest wpisana do księgi akcyjnej, lub posiadacza akcji na okaziciela, z uwzględnieniem przepisów o obrocie instrumentami finansowymi. Co więcej, fakt posiadania takich dokumentów wynika z aktu notarialnego, mającego charakter dokumentu urzędowego. Pozwani okazali też akcje na rozprawie. Nie można w stosunku do posiadaczy akcji wyciągać niekorzystnych skutków tylko dlatego, że nastąpiły wady formalne w toku rejestracji lub nie zachowały się wykazy zarejestrowanych w trybie Dekretu akcji, gdyż obowiązek ich przechowywania (zarchiwizowania) należał do władzy publicznej. Taki sposób postępowania jest nie do pogodzenia z konstytucyjnymi zasadami zaufania do obywatela do państwa oraz ochrony własności prywatnej. Brak rejestracji dokumentów na okaziciela równał się faktycznie wywłaszczeniu, więc w obecnym ustroju demokratycznego państwa prawnego nie jest dopuszczalna, typowa dla ustroju obowiązującego w latach 1945 - 1989, restrykcyjna wykładania przepisów prawa, opierająca się na braku zachowania wykazów zarejestrowanych akcji. Nie może być tak, że z jednej strony władza publiczna – a mamy do czynienia z jej ciągłością od 1945 roku – nie czyniła zadość swoim obowiązkom (nie przechowywała w sposób należyty wykazów zarejestrowanych akcji), a jednocześnie Prokurator działający imieniem władzy publicznej wyciągał w stosunku do osób przedstawiających takie akcje, niekorzystne skutki z powodu braku zachowania tych wykazów.

Dodatkowo wskazać należy, że przepis art. 408 § 1 k.s.h. mówi, że jeżeli przepisy niniejszego działu lub statutu nie stanowią inaczej, walne zgromadzenie jest ważne bez względu na liczbę reprezentowanych na nim akcji. Niezależnie więc od kwestii oceny jaki statut obowiązuje w pozwanej Spółce, to naruszenie kworum dawałoby tylko podstawę do uchylenia uchwał na zasadzie art. 422 § 1 k.s.h., zaś nie ma przesłanek do żądania ustalenia nieistnienia przedmiotowej uchwały zgromadzenia akcjonariuszy.

Biorąc pod uwagę przedstawione rozważania podnieść należy, że powództwo podlega oddaleniu na zasadzie art. 189 k.p.c., gdyż powód nie wykazał posiadania interesu prawnego przy tak sformułowanym roszczeniu oraz nie ma podstaw do przyjęcia nieistnienia przedmiotowych uchwał, gdyż miało miejsce walne zgromadzenie akcjonariuszy, na którym były osoby wykazujące swe uprawnienia dokumentami akcji, powołującymi się na ich zarejestrowanie w trybie Dekretu. W szczególności w niniejszej sprawie nie zachodziła sytuacja, aby akcje którymi legitymowali się uczestnicy walnego zebrania akcjonariuszy należałoby bezwzględnie traktować jako tzw. akcje kolekcjonerskie, gdyż w niniejszej sprawie nie zachodzą takie okoliczności, na tle jakich doszło do powstania takiego terminu, który w istocie ma znaczenie publicystyczne, a nie prawne.

Końcowo wskazać należy, że przesłankami orzekania w niniejszej sprawie było ustalenie braku interesu prawnego powoda i brak przyjęcia, aby niestaniały uchwały podjęte w dniu 13.05.2013 roku, co w żadnej mierze nie stoi w sprzeczności z orzeczeniami zapadłymi w postępowaniach rejestrowych dotyczących pozwanej Spółki, w których powoływała się ona na przedmiotowe akcje. Inne bowiem są przesłanki merytoryczne roszczenia o ustalenie nieistnienia uchwał, a inne w zakresie żądania zarejestrowania uchwał, podjętych w oparciu o przedmiotowe akcje. Sprzeczność niniejszego wyroku z postanowieniami Sądów rejestrowych jest pozorna, gdyż inny był przedmiot żądania w tych postępowaniach. Sąd rejestrowy bada czy przedłożone dokumenty, dokumentujące czynności mogą być podstawą wpisu w rejestrze przedsiębiorców. Taki zakres kompetencji tego sądu wynika z art. 23 ust. 1 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym (tj. Dz.U. 2019 r., poz. 1500 ze zm.), zgodnie z którym sąd rejestrowy bada, czy dołączone do wniosku dokumenty są zgodne pod względem formy i treści z przepisami prawa. Przywołać należy tutaj

pogląd wyrażony w judykaturze, zgodnie z którym uprawnienie sądu rejestrowego obejmujące kontrolę ważności uchwał stanowiących podstawę wpisu, nie obejmują wydawania orzeczenia w sprawie o ustalenie nieważności uchwały, lecz w sprawie o wpis do rejestru, zgodnie ze swoimi kompetencjami (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 24.07.2013 roku, sygn. akt III CZP 1/13, OSNC 2014 r., nr 4, poz. 43). W szczególności jest to związane z tym, że wyrok sądu stwierdzający nieważność sprzecznej z ustawą uchwały wspólników spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub uchwały walnego zgromadzenia spółki akcyjnej ma charakter konstytutywny (tak Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 18.09.2013 roku, sygn. akt III CZP 13/13, OSNC 2014 r., nr 3, poz. 23). Poczynione ustalenia w postępowaniach rejestrowych i zapadłe tam orzeczenia nie stały na przeszkodzie oddalenia powództwa w niniejszej sprawie, gdyż nie zachodził pomiędzy nimi związek powodujący skutek związania z art. 365 § 1 k.p.c. w zw. z art. 366 k.p.c.

W zakresie kosztów postępowania Sąd dokonał ich wzajemnego zniesienia na zasadzie art. 100 ust 1 k.p.c. mając na uwadze wynik postępowania i motywy rozstrzygnięcia.

Wobec nieuwzględnienia powództwa brak było podstaw do obciążenia na zasadzie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. Jednocześnie wskazać należy, że na zasadzie art. 96 ust. 1 pkt 6 u.k.s.c. prokurator zwolniony jest z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych. Dlatego też wynagrodzenie kuratorowi przyznano ze środków Skarbu Państwa na zasadzie – mającego zastosowanie w niniejszej sprawie ze względu na datę wniesienia powództwa - § 3 ust. 1 i ust. 1 zd. 1 i § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.08.1982 roku w sprawie stawek, warunków przyznawania i wypłaty ryczałtu przysługującego sędziom i pracownikom sądowym za dokonanie oględzin oraz stawek należności kuratorów (Dz.U. 1982 r., nr 27, poz. 197) w zw. z § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 21 w zw. z § 5 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28.09.2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. 2013 r., poz. 461). Mając na uwadze dogłębną analizę sprawy dokonaną przez kuratora i krótki okres czasu w jakiej została ona sporządzona oraz jej merytoryczną doniosłość Sąd przyznał wynagrodzenie w maksymalnej liczbie sześciu stawek, które dla tej sprawy wynosiły 360,00 złotych każda i tak otrzymaną kwotę powiększył o podatek do towarów i usług.

Sędzia (del.) Zbigniew Miczek